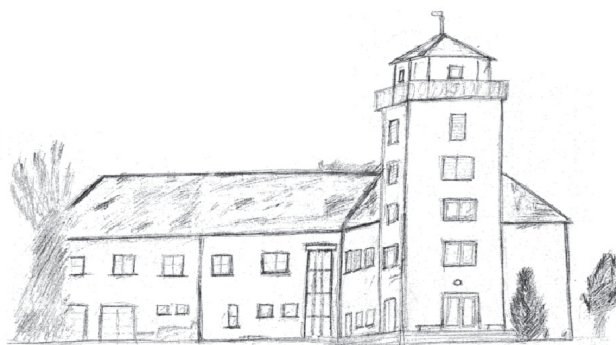

XII.évfolyam 1. szám Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja

A tartalomról...

- Az 5.a emlékei a gólyatáborról
- A 6. a bevette a visegrádi fellegetvárát
- Menj bátorságpróbára a 7.a-val!
- Vuvuzela és cukorvadászok a 9. nyelvivel a gólyatáborban
- Mártózás a jéghideg Balatonban, avagy őszbúcsúztató....
- Kalandtúra és más egyéb szórakozások Kalocsán a 9.a társaságában
- A 10. nyelvi élményei a kulturális fővárosból
- Szerzetesek, élményfürdő...
- 11. nyelvi a szeretet országában
- 11. a története a határontúlról
- Tanácsok és tanulságok a 11.b – től
- Milyen is volt a Refibe járni? A 12.a szemszögéből
- A 12. b a vörös ingesek bázisán járt

Beköszönő...

Kedves SZRG-s Olvasóink!

Egy jó ideje húzódik az iskolaújság átalakításnak és megújításának ötlete. Az idei tanév elejére összeverődött egy lelkes, de csupán néhány főből álló, maroknyi csapat azért, hogy érdekesebb, színvonalasabb, Benneteket érdeklő és Titeket jobban lekötő új iskolaújságot állítson elő. Szeretnénk újakból és régiekből álló, de mindenképpen lelkes olvasó közönséget. Egyedül azonban az új szerkesztők sem boldogulnak.

Ezért kérjük, hogy az idei tanévtől sok-sok ötlettel, kéréssel, kérdéssel, írásokkal halmozzátok el a lelkes ifjú újságírókat és szerkesztőket.

A főszerkesztői feladatokat az idei tanévtől Török Márta tanárnő és Szalai Katalin 11. nyelvi osztályos tanuló látják el, a korrektúrát és a lektorálási munkákat továbbra is Kovalik Judit tanárnő vezeti.

Egyik nagy újításunk a különféle rovatok megjelenése.

Nos, mik is ezek? Például: Hírek – Rózsa Viktória 10. a osztályos tanuló gondozásában. Kulturális Ajánló, melynek szerkesztője Cséki Kitti a 11. nyelviből, míg a Lé-

lekfrissítőt Juhász Norbert 11. nyelvi osztályos gondozza.

A Sporthírek rovatvezetője ugyancsak Rózsa Viktória, míg a természet és a tudományok híreivel Tóth Ádám bajlódik. Az Irodalmi rovatot három kisgimnazista vállalta magára: Bors Freya, Fábián Boglárka, Patik Panka a 6. a-ból, míg Tehetséges diákjainkat Szalai Katalin a 11. nyelviből interjúolja. A DPR híreit a DPR tagoktól ugyancsak Szalai Kata gyűjti össze. Az Aranyképek, viccek, rejtvenyek rovatot Cséki Kitti gondozza, akinek sokat segít a fényképek gyűjtésével, rendezésével Moravcsik László és Köpeczi- Bócz Balázs a 10. a osztályból. Gondoltunk még Idegen nyelvi rovatot is indítani, ennek vezetője is Szalai Kata.

Rajzok, karikatúrák, illusztrációk készítésére megkértük Vörös Esztert a 10. a osztályból, fényképezni segítenek Wasilevszki Laura, Somogyi Sára és Varga Boglárka 7.a osztályos tanulók. Ízelítőként ennyi.

Rovatainkat szívesen bővítenénk, így további munkatársakat és érdeklődő diákokat várunk szerkesztőségünkbe. Segítsetek, hiszen a Nektek szóló újságnak általa-

tok, írásaitok, ötleteitek révén kellene gazdagodnia, érdekessé válnia.

Szeretnénk elkerülni, hogy az új arculatú és tartalmilag friss lap a padokban heverjen gazdátlanul. Határozott célunk, hogy az újság aktív részesévé tegyük az olvasóközönséget.

Igyekszünk különféle érdekes rejtvényekkel is meglepni kedves olvasóinkat, ezeknek a megoldásait az Alfa feliratú ládába várjuk, avagy a kiírás szerint az újság online szerkesztőségi címére: szrgalfa@gmail.com .

A gimnázium az idén is meghirdeti az „Aranytoll díjat”, amit a legjobb újságszerkesztő, újságíró kaphat meg. A díj az igazi elismerés, az intézmény rangos megbecsülése azon diákújságíró felé, aki a legtöbb és a legizgalmasabb cikket közli, készíti. Sokan érdeklődnek a kommunikációs szakok iránt.

Ez is egy jó alkalom arra, hogy csiszolgasátok stílusotokat, fogalmazó-készségeket, elkezdjétek a mesterség gyakorlását.

Az idei első számunk megpróbált egy körképet adni arról, hogy melyik osztály hol járt az osztálykirándulása során. Felmértük, kinek mi tetszett, milyen élmény ragadta meg egy-egy osztály tanulóközösségét, vagy éppen, ki milyen tanácsot ad az itthon maradóknak, avagy a gimnázium padjait még néhány éven át koptatóknak.

A kíváncsiak és kérések, valamint a különféle rejtvények megoldására az első emeletem a matematika tantárgy hirdetője alatt helyeztünk el ALFA feliratú dobozt. Ide várjuk az ötleteket, kéréseket. Jó olvasást, jó szórakozást kíván az

ALFA szerkesztősége.

Rovatvezetők

Szalai Katalinnak hívnak és a 11. nyelvi osztály tanulója vagyok. Már hét éve koptatom ezeket, a padokat. Kiskorom óta nagyon szeretek olvasni minden témában. Mikor idekerültem, elég hamar bekerültem az suli újság szerkesztőségébe, amikor még egy régi csapattal dolgoztunk. Közülük már sokan el is ballagtak. Sajnos egy idő után a suli újság felbomlott és már nem diákok készítették. Az olvasáson kívül még nagyon szeretek táncolni és úszni. Mostanság a filmek világa is nagyon érdekel, és elképzeléseim között van, hogy e téren tanuljak tovább. Remélem, hasznatokra fog válni, és élvezni fogjátok az új suli újságot.

Áldás és Békesség! Mit is kéne itt írnom magamról...? Cséki Kitti vagyok, már három éve annak, hogy először érte talpam az iskola köveit. Azaz, a 11/nyelvi osztály tanulója, Kata és Norbert osztálytársa vagyok. Most kéne azokat sorolnom, hogy miket szeretek, vagy mi az érdeklődési köröm, de mégsem teszem, mert akkor ez a kis bemutatkozó túlon túl hosszúra nyúlna. De talán a két legkedvesebb hobbimat megemlíteném, a rajzolást, és az éneklést. Énekversenyeken még nem nagyon vettem részt, annál inkább rajzversenyeken...(Elég lámpalázás vagyok). Na de ennyit a bemutatkozásról, most jöjjenek a rovatok!

Az egyik rovatom az Ajánló. Ide olyan cikkeket, vagy egyéb írásos anyagokat várok, amelyek ismertetőt adnak közelgő koncertekről; színházi előadásokról; a közelben lévő és még aktuális túrákról, kiállításokról; könyvekről (amiket ti ismertek, és másoknak is ajánlanátok), filmekről... stb. három szóval: minden, ami kultúra!

Amásik rovatom az aranyköpések, viccek, rejtvények, fejtörők. Hogyha megszeretnéd csillogtatni viccgyűjteményed, egy-egy barátod, vagy tanárod nyelvböklését (természetesen engedélyekkel vagy anonimítással), vagy ha van olyan

feladványod, amit nehéznek vagy akár érdekesnek gondolsz, nyugodtan megkereshetsz az alis.

Az iskola újságcsak úgy lehet érdekesebb, ha te is hozzájárulsz!

Rózsa Vikinek hívnak, 10. osztályos vagyok, 16 éves, 175 cm magas, legkönnyebben rövid, barna hajamról ismerhetsz meg. 6. évenitenszék az iskolában, mellesleg építésművészeti alaptudományokból. Miaz, ami szeretek? Táncolni, énekelni - persze csak haszenkinem látja/hallja - és természetesen olvasni. Versenyszerűen jelenleg nem sportolok, de ez csak átmeneti állapot, ismervén fizikai adottságaimat... Amegreformált Alfában - ennek köszönhetően - a sportrovatot fogom vezetni, és én lettem a felelős a tanárok interjúiért.

Hosszú távon nem tudom, mi lesz velem, jelenleg csak egy céllebeg a szemem előtt: olyan iskola újságotszerkeszteni, amit mindenki szívesen olvas, és hétről hétre várja az izgalmas folytatást.

Tóth Ádám vagyok, 10. osztályos tanuló. Elsősorban az Alfa újságban megjelenő rejtvényekért leszek felelős, valamint néha valószínűleg egy-egy cikkem is meg fog jelenni más rovatokban. Ötödikosztályóta az iskolában járok, havalakiaztó hallott rólam, az vagy azért volt, mert Aladin a harmadik nevem, vagy azért, mert gyakran veszek részt különböző informatika és matematikaversenyeken. Ez ugyan isakét kedvenctárgyam, de nem kell félni: megpróbálom élvezhető játékokat vinni az újságba, nem csak logikai próbákat (terveink közt van például egy olyan verseny, amely bent a tanárokat kell fiatal koriképeikről felismerni).

Patik Pankavagyok és a 6. a-bajárok. Szeretek táncolni és szeretem az állatokat is. Kedvenceim hal és a delfin, ám a legjobban szeretem a csokoládét, főleg a fehér és az étcsokit. Hobbim agyöngyfűzés. Szeretném, ha műveim az újságba kerülnének, ezért is vállaltam az irodalmi rovat gondozását. Várom verseiteket, elbeszéléseiteket, fogalmazásaitokat - kicsik és nagyokégyaránt -, mert aztszeretném, hogy ezeket az írásokat rajtam kívül még 400 gyerek és tanár is olvashassák.

Fábián Boglárka vagyok és a 6. a-ban találtok meg. Kétéves járok ide. Mindensportotszeretek, jelenleg röplabdázok. Szeretem a kalandregényeket és

a verseket és nagyon szeretek dolgozni az újságban. Kedvenceidőtöltéseim közé tartozik a lovaglás és nagyon szeretem a színjátszást is, de nem hagyom hidegen a tánc sem. Az irodalmi rovat egyik vezetője vagyok és várom az irodalommal, magyar nyelvvel kapcsolatos írományokat.

Bors Freya vagyok, 6 a.-bajárok. Hobbim a tánc. Szeretem az állatokat, szórakoztatni a tollaslabdázás és a röplabdázás. Az Alfa irodalmi rovatának egyik szerkesztője vagyok. Szeretettel várjuk műveiteket!

Wasilewski Laura vagyok kicsit lengyel, nagyon magyar! A 7. osztályos tanuló vagyok. Szeretek táncolni, főzni-sütni, énekelni. Otthon nagyon sokat olvasok, főleg a vörös pöttyös könyveket! Szeretek filmeket nézni és zenét hallgatni. Szeretek társaságban lenni. Azért szeretek fotózni, mert ez egy olyan élmény, mintha egy emléket lezárnék. Az új Alfa-ba ezért fotózom nektek!

Sziasztok! Varga Boglárka vagyok. Én is a 7. a-bajárok. Nagyon szeretek fotózni szinte mindenütt. Sokan azt mondták, nagyon érdekes látásmódom rajzban és fotóban. Nagyon szeretek sportolni: tollaslabdázok és röplabdázok kitalálásban. Olvasok sokat, főleg a vörös-pöttyös könyveket. Szeretek az osztályomban járni, hiszen nagyon jó a közösség. Főleg fotózni, de néha írni is fogok az újságba.

Emlékeim a gólyatáborról

Az 5. a osztály az idén kezdte meg tanulmányait iskolánkban. Helyesek, aranyosak, aprók, táncos lábúak, élénkek, sok-sok leányka... egyszerűen a legkisebbek nagyon helyesek. Az iskolába való beilleszkedésük a gólyatáborral indult...

Bátortalan lépések az iskola bejárata felé. Látott, de mégis ismeretlen arcok az aulában. Mónika tanárnő kitartóan küzd a név-

sorolvasással, de a szorongó, zsibongó gyerekereget nem könnyű túlkiabálni. Köszönés a kísérőktől, felszállás a buszra. Irány a tábor! Pontosabban még egy névsorolvasás és irány a tábor.

A buszról való leszállást követő első élmény a táborhoz vezető néhány méter megtétele, ugyanis nem kimondottan gurulós bóröndök húzására tervezték az utat. Már látni a tábort! Kitartunk, ha csuklónk, lábunk törik is!

A szállásunk szerény, de megnyugtató hangulatot áraszt. Reggelente az udvaron lévő „kis kápolnához” vezetett az utunk, ahol áhitattal kezdtük a napot, majd énekeltek. Ezután jöhetett a felhőtlen „szórakozás”. Ötletes játékok, sok-sok nevetés. Már az első este úgy feküdtem le, hogy szinte valamennyi osztálytársammal szót váltottam. Mindenkiből szeretet, a másik megismerése utáni vágy sugárzott, amihez párosult Mónika tanárnő folyamatosan mosolyt sugárzó arca. A beszélgetések, az együtt töltött vidám órák összekovácsoltak minket.

Az induláskori bátortalanság hol van már? Itt vannak az „új” 5.a tanulói, akik vidámak, boldogok, lelkesek, és szívükben őrzik annak a három napnak az összes élményét, amit elmondani igazán nem lehet.

Pap Imola Zsuzsanna 5.a

Üdvözlét Erdélyből...

A 11-sek a megszokott módon, Erdélybe kirándultak. A szervezés már a tavalyi tanévben elkezdődött, szálláskeresés, útvonaltervezés, programszervezés stb....A nehézségek és az anyagiak leküzdése után a buszaik hajnalban indultak el, akkor, amikor még a többiek egyet még fordulhattak kényelmes kis ágyikóikban...de ...

Szeptember első, szomorkás, eső áztatta reggelén indultunk neki Erdélynek, erre cseréltük le (az igazgatóság nagylelkűségének köszönhetően) szeptember első öt napját. Mindnyájan nagy lelkesedéssel érkeztünk az iskolához gyülekezni, hiszen ekkor vált végül valósággá az elmúlt tanév szülői értekezletein vívott elhúzódó partizánháború tétje, egy ötnapos erdélyi osztálykirándulás, mely utóbbi három szó mindegyike mellé került

már addigra kérdőjel. Ám a vége a lehető legkedvezőbb lett. Hajnalban indultunk az évfolyamtársainkkal, a korai buszozást a fáradtabbak alvásassal a frissebbek az előbbiekről a (ma már a facebookon látható) képek készítésével és visszafogott vegetálással töltötték. Szinte egyhuzamban mentünk Nagyváradig, ahol röviden megnéztük a püspöki palota homlokzatát, majd egy kiadós eső elől visszamenekültünk a buszra, s onnan tettünk városnézést. Bánffyhunyadi „mesés szép tündérkastélyok” között jártunk, melyek árnyékában felértékeltek saját ízlésünket, s ezzel az önbizalommal mentünk el a városból. A következő állomás Kolozsvár volt, aminek hangulatos óvárosa opálosan hivatató volt a csöpögő esőben. Megtekintettük Mátyás király szülőházának homlokzatát és a Nagytemplom belsejét. Innen egy

megviselt út vezetett fel Torockóra, ahol az első két éjszakát töltöttük. Este, mint az végül szokásunk lett, közösségi játékokat játszottunk, először az osztályfőnök kezdeményezésére, majd önszántunkból teljes létszámban együtt, míg a múlt idő erőt vett addigi pörgésünkön és hajnalban aludni nem tértünk.

Másnap egy hosszú csapatépítő tréningünk volt, egy tizenöt kilométeres hegyi túra a Székelykőre, amit az osztály egy része sajnos, részben rajtuk kívül álló nehézségek, részint szervezési hiányosságok, részint rosszkor fellépő energiahiány miatt nem tudott teljesíteni. Akik végül feljutottak, láthatták a Székelykő a Bánffyhunyadi kastélyokkal veteledő gyönyörű csipkéit, a völgyek fölé magasodó roppant ormokat, és az alatt elterülő dombokon nyargaló napsugár játékát.

Este kis osztályunk újraegyesült és egy újabb hosszú estét szentelt közösségi tevékenységeknek. Másnapra már a hosszú, tartalmas esték mély barázdákat szántottak szemeink alá, s minden reggel kisse opálosabb volt az előzőnél, ahogy fogyott energiánk. Reggeli után aztán nekiindultunk Tordának, s a hosszú úton kezdett igazán kikristályosodni előttünk Erdély tragédiája, amit már Nagyvárad kietlen összevisszasága is sugárzott, s Bánffyhunyadi lélegzetelállító hol rózsaszín, hol keki mesekastélyai mélyítettek el, melyek királyai, s királynéi az út szélén árultak gyümölcsöket és fröccsöntött műanyag tárgyakat. Vidéken a házak vakolata gyakran a falak tövében napozott, a járdákat sokhelyütt váltotta összejárta sár hozzá való kóborkutyával, az utak pedig sűrűn pöttyösek voltak kátyúkkal. Láthattuk a helyiek életének díszleteit, amelyek mélyen ható kontrasztban álltak a mi ablakaink látképével. Így érkeztünk a tordai sóbarlangba, ahol néhány visszhangos, vagy épp akusztikus tárna megtekintése után eveztünk egyet a barlangi tavon, és megnéztük a főcsarnokot, ahová óriáskerékkel, foci- és minigolfpályával ékes fun-parkot teremtett a román lelemény. Következőre Marosvásárhelyen álltunk meg, ahol csatlakozott hozzánk Ernő bácsi, egy középmagas tréningruhás székely idegenvezető. Nagyon választékosan beszélt, de nyelvészprofesszorok csapatait lehetett volna vele rituálisan

kivégezni, mivel minden kifejezést máshogy használt, mint azt megszoktuk. Székelyföldről a velünk töltött 48 órában rengeteget mesélt, gyakorlatilag képes volt minden rendelkezésre álló időt új információval kitölteni, amit az egész osztály elismert, de hallgatólagosan nagy részünk egyet értett abban, hogy ott és akkor kevesebbel is beértünk volna. Ernő bácsi végigkalauzolt bennünket Farkaslakán, Korondon, Marosvásárhelyen, míg elérkeztünk Hargitafüldre az Úz Benécéhez címzett fogadóba. Itt újra játszottunk, majd táncoltunk, és elmerültünk a közösségi életben. A negyedik napon hajnalban buszra szálltunk, sokunk számára ez után közvetlenül következik Ernő bácsi mikrofonos ébresztője Csíkszeredán, ahol körbenéztünk a főtéren. Innen Csíksomlyóra és Mádéfalvára mentünk, és Ernő bácsit hallgattuk. Az igazán megkapó az a gondolat volt, amit más erdélyi magyaroknál is láttunk, hogy a jövő útja az ország többi lakosával (románokkal és mindenki mással ugyanúgy) összefogásban egy közös jövőt építése. Végül Ernő bácsi szavainak is gátat szabott a hazaérkezés, ahol mindenki este összes energiáját összeszedve vetette magát a búcsúestébe. Egy harcipuszi nevű játékot játszottunk, ami egy szabályozott birkózási forma, ahol a pontot a másik megpusztlásával lehet szerezni (mindig egy lány egy fiú ellen játszik). Szabályokért kérdezősködjetek a 11. a-ban. Végül eljött a búcsú zúgó, tompa reggele, elköszöntünk Hargitafüdtől, és elmentünk Segesvárra, egy gyönyörű, kis sikátorok szabdalta szász városba, ahol reggeli sétát tettünk. Itt búcsút intettünk Ernő bácsinak, és hazaindultunk.

Jeney Ábris 11. a

10.a osztálykirándulása

Győr városa a Kisalföld keleti felében, a Mosoni-Duna, a Rába és Rábca torkolatánál fekszik, ezért nevezik a „folyók városának” is. A Duna mellett kialakult fontos útvonal a római kortól összekötötte Aquincumot (Óbudát) Vindabonával (Béccsel). A mai Belváros területén két árvízmentes terasz alakult ki, amelyet három parti dűne is megemelt. Ez tette vár építésére alkalmassá. Ennek jelentősége a római kortól növekedett a török időkig.

Szeptember 2-án nehéz csomagjainkat felrakva a buszra, megindultunk az osztály kirándulásunk első állomása felé, Tatára. A kirándulás kis laza kényelmes programnak ígérkezett, mi sem gondoltuk, hogy rögtön belecsöppenünk a történelem közepébe.

Tatán részletesen bemutatták nekünk a helyi várat, végig vezettek a hosszú folyosóin, majd ezután agyagozásra fogtak minket, mivel valahogy két csoportra kellett osztani az osztályt, de nagy meglepetésünkre egész jól sikerültek azok a cserép-kályhára való csempe darabok, amiket különböző, általunk választott motívumokkal kellett díszítenünk. Ezeket is cipelhettük magunkkal haza.

Ezután tettünk egy kis sétát, majd a Tattai-tóhoz érkezve beszálltunk egy sétahajóba, ami körbevitt minket a tavon. Furcsálltunk is, hogy a szokásostól eltérően nyugis, problémamentes a kirándulásunk. Ám nem sokkal később kiderült, hogy ez alkalommal sem tértünk el valós énünktől, ugyanis az út felénél észrevettük, hogy egy-

két osztálytársnak nem sikerült felszállni a hajóra. Szerencsére osztályfőnökünk, Köck tanár úr kellő rátermettséggel kezelte a helyzetet, s egy vállrántással megoldotta a problémát. (Persze tudtuk, hogy az elhagyottak a parton várnak bennünket, igazán izgulni nem kellett.)

A kis kaland után újra buszra szálltunk és Komárom felé vettük az irányt, ahol egy érdekes erődöt nézhettünk meg, bár ez a fiúkat jobban lázba hozta, mint a hozzánk hasonló, tankokért és háborúért kevésbé lelkesedő lányokat. Kóboroltunk a sötét folyosókon, némelyek azzal szórakoztak, hogy ijesztgették a többieket. Lema radni nem volt szerencsés, mert biztosan eltévedtünk volna. A végén még a telefonjainkkal is világítottunk, hogy valamit lássunk, és követhessünk a sziklamerevségű idegenvezetőnket. Végre kiszabadultunk, s ekkor a következő állomásunk Győr volt, ahol a szállásunkat is elfoglaltuk. Gyakorlatilag ekkor vált igazán világossá, hogy nem kényelmes apartmanokban szállunk meg, hanem a bencések padlásán, matracokon. A vacsoraidő is közelgett, és tervbe volt véve egy élményfürdő is, nem maradt idő háborogni, hanem gyorsan össze kellett kapni magunkat.

A fürdőzés után visszatérve rájöttünk, nem is olyan rossz ez az össznépi szállás, hiszen így együtt tudtuk altatgatni egymást, az élményfürdő és az éjszakai kószálás után. (Persze két kísérőnk árgus szemmel ügyelt a rendre és a szigorú elkülönítésre.) Egy biztos: ottlétünkkel maradandó élményt szereztünk a fiúkollégium lakóinak, akiknek kocsányon lógott az összes szeme.

Másnap reggelivel kezdtünk, aztán város felfedező túrára indultunk, ki-ki a maga témájában gyűjtött anyagot a belvárosból, aztán mindenki valahol teljesen máshol kötött ki.

Ezek után elindultunk a Pannonhalmi apátság fele, ahova, egy csekély 1 óras csúszással, de bejutottunk. Végig jártuk a középkori kolostort, a bekukkantottunk a könyvtárba, beszagoltunk a levendula il-

latú könyvesboltba. Ekkora már mindenki fáradt és nagyon nyugós volt, és a beígért öt órai megérkezés is lehetetlenné vált, amikor megtudtuk, hogy még teszünk egy kis sétát Oroszlány környékén is- Majkon -, ahol egy szerzetes falut nézhettünk meg, majd ezután tényleg hazaindultunk, és meg is érkezett mindenki épségben és boldogságban fél 8-ra .

Megpróbáltatásaink másnap folytatódtak, egy esős bográcsozással Tahi mellett. Többünkről kiderült, nem tud paprikát darabolni, krumplit hámozni, hagymát pucolni. A csapat egy harmada az ujját is beledarabolta a gulyásba, ennek ellenére nagyon finom volt. A fiúk a tűzre ügyeltek,

a lányok kuktáskodtak, Köck tanár úr főzőcskézett és kóstolgatott.

Cipelnünk sem nagyon kellett, hiszen mi két keréken gurultunk el a tett helyszínére, míg a főzőcske kellékeit egy hatalmas autó vitte utánunk, előttünk, közben. Vikit Köck tanár úr húzta magával, neki a biciklizés kevésbé ízlett. Nagy kaland volt, csupa élmény, és kellemes fizikai fáradtság. Közben rájöttünk, nem is olyan izgalom nélküli a középkor, kaland egy középkori bencés kolostorban aludni, és a majki remetek magánya is üdítő lehet a kályhakiállítással együtt.

Kiss Teó és Rózsa Viki 10. a

Mártózás a jéghideg Balatonban...

A 8. a osztály sem hétköznapi útra indult. Arra vállalkoztak, hogy a hűvösre forduló idő ellenére is még egyet mártóznak a Balatonban. Élményeiket Simon Dorka jegyezte le...no meg a mártózás örömeit ...

Csütörtök reggel indultunk a Déli-pályaudvarról. Már a vonatúton is remek hangulat volt. Aztán Székesfehérvárnál átszálltunk egy kisebb vonatra (ahol a biciklitároló részben ültünk-álltunk), és végül, majdnem 3 órás zötykölődés után megérkeztünk Balatonalmádiba. Sajnos, mint akkor kiderült, nem az Almádi-megállótól tíz perc séta a szálláshelyünk, hanem a Káptalanfüredi-megállótól. Két lehetőségünk volt: vagy gyalogolunk, vagy várunk egy órát a legközelebbi buszra. Friss, kalandvágyó osztályként megszavaztuk, hogy ugyan már, egy kis séta nem árt: gyalogoljunk. (A kalandvágyó balatoni fürdőzők képe)

Mindenki a cuccait felkapva lelkesen megindult, ám fél óra után már alig vonszolta magát az osztály. Végül – több emelkedő és egy szakasz földút után – megérkeztünk a szállásra, ahol mindenki kimerülten foglalta el a faházat (az állapot, ami fogadta az osztályt, nem volt éppen tiszta...). Miután pihentünk, lementünk a Balaton partra, s bátrabban meg is mártóztak. Lenn időztünk jó ideig, majd visszatértünk a táborba, ahol még vacsora előtt beiktattunk egy számháborút a

közeli Köcsi-tónál. Este Tünde és Márta tanárnő még készült egy kis játékkal: első felében activiti és versírás, a második felében viszont mindenki kapott lufit (csoportonként más-más színt), és az ellenséges csapat lufiját ki kellett pukkanítani, de kézzel nem szabadott hozzáérni. Igazán izgalmas volt! Fél 12-kor volt takarodó, de utána is ment a szobákban a hosszas beszélgetés. (a balatonalmádi kikötő képe)

Péntek délelőtt tettünk egy kisebb túrát: a közeli kilátót kerestük, ám sajnos nem találtuk meg, így visszatérve lejátsoztunk egy újabb számháborút. Ebédre visszatértünk a szálláshelyre, majd egy órás pihenés után nekivágtunk egy nagyobb túrának: az Almádi kilátóhoz látogattunk el. Utána a városba mentünk, és ellátogattunk egy nagyon-nagyon régi református templomban, ahol megismerhettük a kis templom történetét, és még

egy rövid áhítatot is tartott nekünk Márta tanárnő. Ezek után elbuszoztunk az állomásig, és mivel a következő, Káptalanfüreden áthaladó busz csak egy óra múlva indult, körülnézhettünk a városban. Mire visszaértünk a táborba a legtöbben már döltek is az ágyra. Ám még nem ért véget az izgalmakkal teli nap: új osztálytársainkat be kellett avatni, hogy utána az osztály teljes jogú tagjai lehessenek. A tanárnők egy szuper játékot találtak ki az újaknak, hogy jobban megismerhessenek minket, és mi is őket.

Másnap délelőtt ismét megpróbálkoztunk

a közeli kilátó megkeresésével, és ezúttal sikerrel jártunk, é mivel időnk is volt még, itt is lejátszottunk egy számháborút, mely közben esni kezdett az eső... Ebéd után lementünk a partra, de már csak 1-2 ember fürdött meg a jéghideg vízben.

A hazaúton is szórakoztunk, és szerintem mindenki nagyon jól érezte magát. Remélem, jövőre is legalább ilyen jó lesz az osztálykirándulás! Köszönjük Tünde tanárnőnek és Márta tanárnőnek a felejthetetlen élményt!

Simon Dorka 8. a

Gólyatábor 2010, avagy...

...a nagygimnazisták új osztálya a 9. nyelvi osztály Domokos Ildikó tanárnő osztályfőnökségével. Segítője és helyettese Szabó-Hevér Eszter tanárnő. Az új osztály egy gólyatábori programmal kezdte meg a közösség kovácsolódás hosszú és rögs útját...

Szerda délután háromkor indult a gólyák busza az iskola elől. Elbuszoztunk a Tahiban lévő Református Üdülőhöz, majd amikor megérkeztünk elfoglaltuk a szobáinkat. Később a kápolnánál gyülekeztünk Istentiszteletre. Nagyon szép rész hallottunk Ruth Könyvéből, amiben az állt, hogy Ruth ott hagyta szülőföldjét, hogy özvegyen maradjon anyósa hitét gyakorolja. A ceremónia után bemutatkoztak nekünk a tanárok, utánuk az ifisek is, akik csapatokba osztottak minket.

Húznunk kellett egy kis kártyácskát és amilyen motívumot láttunk rajta ahhoz a csapathoz, csatlakoztunk. Volt gyűrű, búzakalász és út. Aki a gyűrűt húzta az Móricz János csapatához csatlakozott. (Mint én.) Akinek az utat szánta a vak szerencse Barbarics Péter csapatát bővítette. Ám ha valaki a búzakalászt húzta ki, annak Tóth Eszter lett a csapatkapitánya. Az volt a feladata minden csapatnak, hogy húzzon egy borítékot, amiben volt egy rész Ruth Könyvéből és egy papír, amiben le volt írva, hogy milyen formátumban kéne következő este előadni. Kimentünk a kápolnából és leültünk egy körbe ismerkedni, ami abból állt, hogy bemutatkoztunk aztán „Én még soha”-

t játszani. Aztán elmentünk csoportmegbeszélésre ahol „rabszolgálat” játszottunk és beszélgettünk. Vacsoráztunk, majd felmentünk a szobáinkba majd a lányok átjöttek a szobánkba ahol rengeteget, beszélgettünk, és amikor elálmosodtunk mindenki elvonult a saját szobájába aludni.

Másnap reggel Vuvuzelával ébresztettek, ami elűzte az álmot a szemünkből. Reggeliztünk majd következett az áhítat, amit Tiszteletes Úr tartott. Ismét csoportgyűlést tartottunk de itt már gyakoroltuk is a színdarabot. Közben egy akadályversenyen vettünk részt, amit az ifisek szerveztek nekünk. Az első megállónál: Barcsa megállt egy ponton és volt áll a egy vuvuzela meg egy lufi. A feladat az volt hogy miközben Jani mérte az időt két ember odafutott Barcsához az egyik tizenötször forgott a vuvuzela körül miközben az egyik végét a homlokához rakta a másik végét pedig a földre. Eközben a csapattársa felfújta a lufit és amikor az első ember végzett ráült a lufira aztán mindketten futottak vissza a csapathoz. Ezek után következett a második feladat.

Kiválasztottunk egy embert, aki ott maradt, amíg mi elfutottunk ruháért, amit Eszter stopperolt, erre volt összesen négy percünk. Ezt az embert fel kellett öltöztetnünk majd le is kellett vetkőztetni. Ez is időre ment. Rettenetesen mulatságos volt. Utána visszavittük a ruhákat, amire csak négy percet kaptunk. Harmadik feladatként Kuzma Márta tanárnő versírást tartogatott a számunkra megadott szavakkal. A negye-

dik állomáson Andris várt minket furfangos kvíz kérdéseivel, míg az ötödik megállónál cukorvadászat volt a küldetésünk, ami nagyon finom feladatnak bizonyult. Ezután jött az ebéd, majd fociztak a fiúk, és utána megtartottuk a főpróbát.

Vacsora után előadtuk a színdarabot, ami elég vicces volt. Utána körbeálltunk és táncoltunk. Mivel utolsó éjszakánk volt kiültünk a teraszra kártyázni és beszélgetni. Mi lányok ismét megszálltunk egy szobát és hajnalig beszélgettünk. Végül Ildikó tanárnő biztatására elvonultunk a szobáinkba aludni.

A tábor utolsó napjára virradva elég korán keltem ahhoz, hogy riasszam a lányokat, amikor megláttam Jánost vuvuzelával

a kezében, ezért kicsit jobban ébredtek, mint a fiúk, akik a vuvuzela zümmögésére keltek. Reggeliztünk majd következett az áhítat ahol csak Andris zenélt, mert a többi zenész eltűnt. Később következett a tábor utolsó játéka, a „lufivadászat”, aminek az volt a lényege, hogy ki kellett pukkasztani az ellenfél csapat lábához kötött lufit. Ezek után ebédeltünk, majd felmentünk a kápolnába, eredményhirdetésre. Itt „finom” nyeményeket kaptunk, végül bepakoltunk. Sok élménnyel és új barátokkal gazdagodva tértünk haza.

Köszönjük a tanároknak és az ifiseknek a tábor fantasztikus szervezését.

Székely Adorján 9. nyelvi

I feel Slovenia

A 11. nyelvi osztály egy különleges baráti és testvériskolai kapcsolat révén az idei évkezdő kiránduláson a „szeretet” országában járt, a napsütötte szlovén tengerparton. Nekik igazán kijutott a nyárból. Ragyogó napsütés, homokos part, hullámzó kék tenger, Ljubjana csodái ...

Csütörtök hajnalban a 11. nyelvi osztály diákjai álmosan várakoztak arra, hogy elinduljanak a „szeretet országába”, vagyis Szlovéniába. Nem hiszem, hogy sokaknak feltűnt volna eddig, hogy egy olyan kicsi ország nevében, mint Szlovénia benne van angolul a love szó. Még érdekesebb, hogy Ljubjana, Szlovénia fővárosának neve is szlovénül annyit jelent: „szeretet”. Ez után az ember rögtön azt gondolja, hogy a szlovének biztos nagyon kedves és szerető emberek. Tapasztalatom alapján egyet kell, hogy értsek vele. Visszatérve az indulásra, a busz lassacskán megérkezett a gimnázium elé és még las-

sabban megkezdte útját Ljubjanába. Pár órányi késéssel, de sikerült megérkeznünk cserediák iskolánkba, „St. Stanislav's Institutior” katolikus általános iskola és gimnáziumba. Csodálkozva tapasztaltuk, hogy iskolájuk egy régi kastély felújítva, és természetesen az udvaruk is egy szép parkhoz hasonlított. Megérkezésünk után már együtt mentünk Ljubjana központjába, ahol angol idegenvezetéssel körbevezettek minket. A főtéren áll a leghíresebb költőjük, France Preseren szobra. A szobor az egyik ház felé néz, ahol a költő szerelmének szobra néz ki az ablakon, ezzel is jelezve, hogy Szlovénia mennyire a szeretet országa. Mivel kirándulásunk egyben cserediák program is volt, így estére mindenki a fogadó családjához ment haza. Péntek reggel az iskolában, csoportokban körbevezettek minket. Az iskola hatalmas - én biztos elvesznék benne - rengeteg diák jár ide, évfolyamonként 5 osztály. Sokan vidékiek, ezért kollégiumuk is van. Megemlítendő, hogy azok a volt diákok, akik Ljubjanában az egyetemen tanulnak, továbbra is lakhatnak itt a kollégiumban.

Számunkra a legszokatlanabb az volt, hogy kötelező papucsot hordaniuk. Ha már Szlovéniában jártunk, akkor szlovénül is tanultunk pár alapszót és kifejezést. Nekünk elég nehéz volt a nyelv, mert nagyon más a kiejtése, bár volt pár hasonló szó (pl.: Szeretlek! – Ljubim te.). Délután két órás cseppkőbarlang túrán

vettünk részt. Fantasztikus volt úgy sétálni a föld alatt, hogy egy folyó forrása kanyonként csörgedezett alattunk. Szegény tériszonyosok nem élvezhették ezt a látványt! A túrán mindenki kimerült, így jól esett megérkezni a tengerpartra, ahol meleg volt és napsütés. Itt kapunk egy órát fürdésre, de nem mindenki volt olyan bátor, hogy bemerészkedjen a tengerbe. Érdekes volt egy olyan parton álldogálni, ahol, ha jobbra néztél Olaszországot, ha balra néztél, Horvátországot láttad. Este értünk vissza az iskolához, ahol vacsora után mindenki hazafelé vette az irányt. Nekem fogadó diákom jóvoltából volt olyan szerencsém, hogy megcsodálhattam Ljubjana központját este is. Ez a város ilyenkor is gyönyörű. Hamar eljött a szombat és ezzel az indulás napja is. Rövid búcsúzkodás után a szlovén diákok magunkra hagytak minket. Ezután érke-

zett a hír, hogy a buszunk motorja nem indul be. Kénytelenek voltunk valamit kieszelni! A csomagjainkat egy parkban hagytuk, ahol három osztálytársam vigyázott rájuk. Ezúton is köszönjük, mert ha ők nem ajánlják fel, akkor az egész osztály egy parkban unatkozott volna! Így lehetőségünk volt még egyszer utoljára megnézni Ljubjana központját. A legtöbben a főtéren üldögéltünk ingyen palacsintát majszolgatva lufival a kezünkben. Ám ezt is meg lehet unni, így visszamentünk a parkba, ahol az eső miatt egy hatalmas fa alatt várakoztunk. Örömről végül sikerült beindítani a buszt és elindulhattunk haza. Összességében a buszos gondok ellenére is nagyon élveztük a kirándulást, sok tapasztalatot szereztünk az idegen nyelvek terén is.

Szalai Katalin 11. ny

Logigrafika

A fejtörő a logika és a grafika különleges elegyét alkotják. A hálózatban található számok alapján a megfejtőnek el kell döntenie, hogy mely négyzeteket színezi feketére. Ha jól dolgozik, eredményül egy kis ábrát kap.

Nézzük meg az egészet egy példán keresztül! A vízszintes sorok bal szélén, és a függőleges oszlopok tetején látható számok jelzik, hogy a fekete négyzetek hány csoportban található az adott sorban vagy oszlopban, és az egyes csoportok hány összefüggő négyzetből állnak. Az 1 4 1 például azt jelenti, hogy ez a sor három darab fekete csoportot tartalmaz: először egyes, majd négyes és végül újra egyes következik. Fontos, hogy a csoportok közt legalább egy négyzetnek fehérnek kell maradnia, és hogy a számok olyan sorrendbe vannak írva, ahogy a csoportok elhelyezkednek. A vastagabb fekete vonalak a tájékozódás megkönnyítésére vannak.

Most nézzük meg néhány lépésben a megoldás menetét! Először a legnagyobb számot érdemes vizsgálni: ez a mi esetünkben a 6. Mivel látjuk, hogy ez hosszabb, mint a rendelkezésre álló hely fele, így a sorok és oszlopok közepén beszínezhünk pár helyet: akárhogy helyezzük el a hatos csoportot, ezek mindenképp feketék. Utána érdemes

megjelölni azokat a helyeket, amit már nem színezhünk be: az 1 1 sorba már nem kerülhet több színezés, és ahol 1-es csoport van, amellet már nem állhat újabb beszínezett mező.

Következő lépésben koncentráljunk a 7. sorra! Itt is biztos, hogy középen lesz pár beszínezett mező. Ezután vizsgáljuk a 2. és 9. oszlopot, valamint sort! Vegyük észre, hogy a 4. és 6. oszlopokban szereplő kettes csoportok helye már egyértelmű, és ezután könnyen befejezhető a rajz!

És akkor most következzen e havi feladványunk. Elsőnek még csak egy kisebb ábrát teszünk közzé, de a következő hónapokban nagyobbak is meg fognak jeleni. Emellett nyereményjátékot is hirdetünk: az első három beküldő közt csokoládét, fogunk osztani. A leveleket, amik leírják, hogy mit ábrázol a megfejtett rejtvény, valamint a megfejtő nevét és osztályát, az `szrgalfarejtveny[kukac]gmail[pont]com` címre várjuk, tárgyuk annak a hónapnak a neve legyen, melyben a rejtvény megjelent! Jó színezést! (A feladvány az Abacus c. matematika feladatlap 2005-ös szeptemberi számából származik)

Tóth Ádám 10.a